

Arrest

nr. 294 180 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen met een visum type C, geldig van 1 maart tot 28 maart 2023, voor 13 dagen. Op 14 maart 2023 doen verzoeker en zijn partner een aangifte met het oog op een voorgenomen huwelijk. Verzoeker en zijn partner worden ingelicht dat de gemeente de voltrekking van het huwelijk uitstelt en dat een onderzoek gevoerd zal worden naar een mogelijk schijnhuwelijk. Op 16 mei 2023 geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: M, T.
geboortedatum: (...)1989
geboorteplaats: Yerevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

2° in volgende gevallen :

de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 13 dagen vanaf 02/03/2023 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan

“Enig middel: schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van het hoorrecht zoals verzekerd door artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU in combinatie met artikel 74/13, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, 2° Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor de beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

-- dat verzoekers regelmatig verblijf reeds verstreken is;

-- dat verzoekers intentie om met zijn partner te huwen en de samenwoning hem geen recht op verblijf geeft;

-- dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen schending uitmaakt van artikel 74/13 VW en artikel 8 EVRM;

Artikel 8 EVRM:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in het eerder vermelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een

derde land (zie ook hierboven) en het beginsel van non-refoulement (art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben:

-In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker dient terug te keren naar het thuisland en dat dit maar een tijdelijke scheiding betreft, nl. de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair binnen te komen.

De verwerende partij slaat hier de bal volledig mis. Verzoeker is reglementair binnengekomen en heeft na zijn binnenkomst tijdens (in eerste instantie) wettig verblijf voorbereidingen getroffen om zijn huwelijk voor te bereiden. Verzoeker heeft geen enkele andere manier om zijn huwelijk aan te gaan dan via deze weg. Ook de lokale politie verwacht zijn aanwezigheid in België met het oog op het interview in het kader van het onderzoek schijnrelatie (informatie mondeling aan verzoeker en zijn partner meegedeeld).

Het gegeven dat verzoeker geen huwelijksleven kan hebben in Armenië maar enkel in België is een essentieel gegeven, waar geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet voldoende overwogen. De modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker en zijn Belgische partner. Verzoeker heeft duurzame en hechte banden ontwikkeld met zijn Belgische partner.

De verwerende partij heeft geen enkele ernstige afweging gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Verzoeker heeft een relatie met de Belgische H. V, ° (...) mei 1991. Ze wonen hier samen, wensen hier te huwen, waarvoor reeds stappen zijn ondernomen. Men kan niet van de Belgische partner, die hier vast werk heeft, verlangen dat zij haar hele leven omgooit, ontslag geeft, en mee gaat naar Armenië. Zij kunnen enkel in België huwen en samen een leven opbouwen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor de partner van verzoeker in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Zelfs een tijdelijk terugkeer is bijzonder moeilijk aangezien de partner zwanger is (zie hierna) en er geen Belgische Ambassade is in Armenië en verzoeker zich daarom moet wenden naar Moskou, Rusland, een land in oorlog.

-De partner van verzoeker is ruim 3 maanden zwanger. Zwangerschapsattest in bijlage. De partner van verzoeker moet maandelijks op controle en zal vermoedelijk op 7 december 2023 bevallen, momenten waar de verzoeker wenst bij te zijn.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2. Verzoeker betoogt dat het niet klopt dat er maar sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding om zijn situatie te regulariseren. Hij stelt in wettig verblijf de voorbereidingen getroffen te hebben voor zijn voorgenomen huwelijk. Verzoeker stelt dat er geen huwelijksleven kan plaatsvinden in Armenië, maar enkel in België. De persoonlijke belangen van verzoeker zouden niet afgewogen zijn. Hij heeft een relatie met een Belgische en van haar zou niet verwacht kunnen worden dat zij haar leven in België opgeeft om in Armenië een nieuw leven te beginnen. Dit zou enkel in België kunnen. Daarbij zou het ook administratief moeilijk zijn voor verzoeker aangezien er geen Belgische diplomatieke post is te Armenië. Hij zou naar Rusland moeten dat in oorlog is. Verzoeker wijst erop dat zijn partner drie maanden zwanger is. In de bestreden beslissing zou geen rekening gehouden zijn met zijn familie-en gezinsleven. Hij betoogt dat indien hij gehoord zou zijn, dit had kunnen leiden tot een andere beslissing. Bijgevolg is verzoekende partij van mening dat er sprake zou zijn van een disproportionele en onredelijke beslissing in strijd met de door aangevoerde beginselen en bepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht: *"Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 13 dagen vanaf 02/03/2023 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken."* Verzoeker betwist dit motief niet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de voorbereidingen voor zijn voorgenomen huwelijk in wettig verblijf hebben plaatsgehad. Verzoeker is België binnen gekomen met een visum type C, geldig van 1 maart tot 28 maart 2023, voor 13 dagen. Dat verzoeker gerechtigd was om 13 dagen in België te verblijven betekent niet dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken.

Verzoeker stelt zelf dat er een onderzoek is opgestart naar een schijnhuwelijk. Dit gegeven wordt bevestigd door het administratief dossier dat een *"meldingsfiche voorgenomen schijnhuwelijk"* van 14 maart 2023 bevat waarin wordt verwezen naar de omzendbrief van 13 september 2005. Een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. Er kan echter niet worden afgeleid dat geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou mogen worden afgegeven wanneer een huwelijksaangifte voorligt. Het betoog dat de lokale politie verzoeker mondeling heeft meegedeeld dat zijn aanwezigheid in België verwacht wordt met het oog op het interview in het kader van het onderzoek schijnhuwelijk doet niets af aan voorgaande.

Het is niet omdat de politie heeft gesteld dat verzoeker aanwezig dient te zijn voor de lopende procedure inzake de huwelijksaangifte, dat het bestreden bevel daarom onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM is. Een lopende procedure inzake een huwelijksaangifte maakt de vaststelling niet ongedaan dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Artikel 7, eerste lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplichten verweerder weliswaar om rekening te houden met het gezinsleven, wat hij heeft gedaan. De verwerende partij stelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf."*

In de bestreden beslissing betwist verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet. Er wordt gesteld: *"Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem niet automatisch recht op verblijf."*

In de bestreden beslissing, die een terugkeerverplichting oplegt doch geen uitzettingsmaatregel vormt, kan worden gelezen: *"Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de*

vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.)"

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde motivering getuigt van een disproportionele afweging tussen enerzijds zijn belangen en anderzijds die van de Belgische staat, die bestaan uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. Het is niet omdat verzoeker een huwelijksaangifte doet, en het hem beter uitkomt om verder op illegale wijze in het Rijk te verblijven terwijl de procedure inzake de huwelijksaangifte loopt, dat er sprake is van een belangenafweging die in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker acht zijn aanwezigheid in het Rijk onontbeerlijk voor deze procedure maar dit is niet meer dan zijn eigen visie. Zo kunnen verhoren van verzoeker plaatsgrijpen via moderne communicatiemiddelen, minstens zet verzoeker niet uiteen waarom hierover anders moet worden geoordeeld. Verzoeker maakt nergens concreet waarom zijn gezinsleven met zijn partner van die aard is dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hierop een disproportionele inbreuk vormt. Het enige dat voorligt inzake verzoekers gezinsleven is een aangifte van een voorgenomen huwelijk. Op grond hiervan kan niet besloten worden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder vermag er vanuit te gaan dat, mocht dit het geval zijn, verzoeker kan terugkeren naar het Rijk, voorzien van een visum met het oog op het voltrekken van een huwelijk. Hierna zou hij ook een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote kunnen opstarten. Verzoeker betoogt dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en zich daarom moet wenden naar Moskou, Rusland, een land in oorlog. Verzoeker, die in het Rijk is binnengekomen met een visum, kan bezwaarlijk voorhouden niet te weten dat hij kan terugkeren naar België met een visum, meer bepaald met het oog op het voltrekken van een huwelijk waarna de gezinsherenigingsprocedure kan worden opgestart en te verwachten dat dit alles nader zou worden uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich onder meer op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, zoals voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest. Hij betoogt dat hij in het kader van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gehoord en dat dientengevolge geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn partner zwanger is.

Het hoorrecht is als algemeen beginsel van Unierecht, dat van toepassing is op de lidstaten wanneer zij dit recht ten uitvoer brengen. Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt naar Unierecht immers pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Com-missie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker het bewijs van de zwangerschap van zijn partner, met vermoedelijke bevallingsdatum op 7 december 2023. Dat verzoeker de vader is van het kind wordt evenmin betwist. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekers partner, op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen, zwanger was van verzoeker.

Door louter te wijzen op de zwangerschap van zijn partner en de uitgerekende bevallingsdatum op 7 december 2023, zijnde zes maanden na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, toont verzoeker niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is om in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en diens kind betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijk scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk

dat de zwangerschap van zijn partner die laatste zou verhinderen contact te houden middels de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker werd niet gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, maar verzoeker geeft geen element aan dat hij zou hebben meegedeeld bij een gehoor door verweerder waardoor die tot een andersluidend besluit zou zijn gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder zou hebben afgezien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mocht hij verzoeker gehoord hebben alvorens deze beslissing te treffen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC